

C76 – ECO7

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2007-2008

6 december 2007

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ECONOMIE, WERK EN SOCIALE ECONOMIE

INHOUD

- Vraag om uitleg van de heer Felix Strackx tot de heer Steven Vanackere, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, en tot mevrouw Kathleen Van Brempt, Vlaams minister van Mobiliteit, Sociale Economie en Gelijke Kansen, over de preventie van CO-vergiftiging en het inschakelen van de energiesnoeiërs hierbij 1
- Vraag om uitleg van de heer Erik Matthijs tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over een betere ondersteuning van het regionaal werkgelegenheidsbeleid zoals ontwikkeld door de Regionale Economische en Sociale Overlegcomités (RESOC's) 2
- Vraag om uitleg van de heer Frank Creyelman tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de aanvraag van een leefloon door geschorste werklozen 4
- Vraag om uitleg van de heer Gino De Craemer tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de plannen van Waals minister-president Demotte om de werkloosheid in Wallonië te verminderen 5

Voorzitter: De heer Koen Van Den Heuvel

Vraag om uitleg van de heer Felix Strackx tot de heer Steven Vanackere, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, en tot mevrouw Kathleen Van Brempt, Vlaams minister van Mobiliteit, Sociale Economie en Gelijke Kansen, over de preventie van CO-vergiftiging en het inschakelen van de energiesnoeiers hierbij

De voorzitter: Het antwoord wordt gegeven door minister Vandenbroucke.

De heer Strackx heeft het woord.

De heer Felix Strackx: Mijnheer de voorzitter, wie de verslagen van onze parlementaire vergaderingen naleest, zal merken dat hier elk jaar, vlak voor de winter, vragen om uitleg over de preventie van CO-vergiftiging worden gesteld. Vooral in oude woningen komt CO-vergiftiging nog veel voor. Veel van die woningen zijn slecht verlucht. De verwarming werkt met kachels. Het water wordt met op slechte schoorstenen aangesloten gasboilers verwarmd.

We hebben hier al vaak gediscussieerd over manieren om dit probleem aan te pakken. Er zijn trouwens al een aantal concrete pogingen ondernomen. Zo heeft toenmalig minister Vogels destijds een grote informatiecampagne op poten gezet. Indien de weersomstandigheden ongunstig zijn en er gevaar voor CO-vergiftiging is, waarschuwt de weerman de bevolking aan het einde van zijn weerbericht op televisie.

Al deze maatregelen blijken niet veel te helpen. Elk jaar opnieuw worden mensen het slachtoffer van CO-vergiftiging. Hier zijn nochtans al een aantal denksporen gelanceerd. De heer Malcorps heeft indertijd voorgesteld om in alle oude woningen CO-detectoren te hangen. Die detectoren zouden dan een alarm moeten laten afgaan zodra de CO-concentratie in de kamer te hoog wordt. Mijn partij is tot het besluit gekomen dat er slechts één afdoende remedie tegen het risico van CO-vergiftiging is. We moeten bij de bewoners van die oudere woningen langsgaan en hen wijzen op de gevaren van het werken met verbrandingstoestellen die zuurstof in de kamer verbranden. Om allerlei, allicht ook financiële, redenen is dit voorstel nooit aanvaard.

Dit jaar doet zich echter een unieke opportuniteit voor. Minister Van Brempt heeft een zeventigtal laaggeschoolde werklozen tot zogenaamde energiesnoeiers laten opleiden. Zij moeten bij 18.000 gezinnen langsgaan en hen uitleggen hoe ze energie kunnen besparen,

hoe ze hun woning best verwarmen en dergelijke. Het gaat hier in feite net om die woningen die het grootste risico op een CO-vergiftiging veroorzaken. Mijns inziens zou het slechts een kleine moeite kosten die energiesnoeiers een korte bijkomende opleiding te geven. Vervolgens kunnen zij dan de bijkomende opdracht krijgen om na te gaan hoe de door hen bezochte woningen worden verwarmd en om de bewoners op eventuele gevaren te wijzen. Eigenlijk zouden zij die opdracht sowieso moeten vervullen. Indien zij enkel naar het energieverbruik kijken en de mensen adviseren om kieren te dichten of tochtstrips te installeren, vrees ik immers dat het gevaar op CO-vergiftiging zal toenemen. Zij moeten ook op de risico's wijzen.

Mijnheer de minister, ik vind dat het hier om een unieke kans gaat. Bent u bereid om de energiesnoeiers deze bijkomende opdracht te geven? Bent u bereid van hen niet enkel energiesnoeiers, maar ook CO-preventiewerkers te maken?

De heer Koen Van Den Heuvel: De door de heer Strackx gesuggereerde idee heeft in mijn regio in feite al lang ingang gevonden. Hij zou de bij ons toegepaste methode eens op de gemeenteraad van zijn eigen gemeente naar voren kunnen brengen.

In mijn regio bezoekt de brandweer gratis de huizen waar zich eventueel een probleem voordoet. De brandweer kent de problematiek en beschikt over de nodige uitrusting. Tot op heden gebeuren deze bezoeken enkel op aanvraag. We denken er evenwel over na om minder kwalitatieve woningen in de toekomst ook proactief te bezoeken.

De heer John Vrancken: Gaat het hier om vrijwillige bezoeken op eigen initiatief of moeten de bewoners hier zelf om verzoeken?

De heer Koen Van Den Heuvel: Tot op heden reageren we enkel op actieve vragen van de bewoners. We denken eraan een proactief beleid te voeren en zelf naar de minder kwalitatieve woningen te stappen.

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, ik geef het antwoord dat de medewerkers van minister Van Brempt hebben voorbereid. Minister Van Brempt is zoals u weet moeder geworden.

De energiesnoeiers worden in de eerste plaats ingeschakeld voor de uitvoering van energiebesparende

maatregelen. In de eerste fase van het project wordt voornamelijk gefocust op de uitvoering van de energie-scans in het kader van de openbare dienstverplichting voor de distributienetbeheerders zoals voorzien in het REG-besluit. Dit besluit bepaalt dat er 50.000 energie-scans bij Vlaamse huishoudens dienen uitgevoerd te worden in de periode 2007-2009. De energiescan bestaat uit een doorlichting van de woning en het uitvoeren van vier energiebesparende maatregelen zoals het plaatsen van een spaarlamp, een spaardouchekop, buisisolatie en/of radiatorfolie.

Bij de doorlichting van de woning wordt er onder meer nagegaan op welke manier er wordt verwarmd en hoe het warm water wordt voorbereid. Hierbij wordt telkens nagegaan hoe men verwarmt, met welke type ketel of kachel dit gebeurt, wat het vermogen en het debiet is, wat de leeftijd van het toestel is en met welke regelmaat het onderhouden wordt. De klant ontvangt een gepersonaliseerd rapport en op basis van de resultaten van de doorlichting geeft de energiesnoeier aan dat bepaalde kleine of grote investeringen dienen te gebeuren. Het is mogelijk dat de verwarmingsketel aan vervanging toe is of dat de verwarmingsinstallatie een onderhoudsbeurt nodig heeft.

Indien mogelijk kan de energiesnoeier de klant doorverwijzen naar een lokale entiteit in het kader van het federale Fonds ter Reductie van de Globale Energiekost. In het kader van dit fonds zijn in een aantal steden als Antwerpen, Oostende en Gent pilootprojecten gestart waarbij een lokale entiteit wordt opgericht. Huishoudens kunnen hier aankloppen voor een goedkope lening van maximum 10.000 euro voor het uitvoeren van herstellingen of het vervangen van toestellen. In het gepersonaliseerde rapport worden andere mogelijkheden tot financiële ondersteuning opgenomen zoals fiscale aftrek, renovatiepremie, premies via een bovenlokaal of lokaal bestuur.

Aangezien bepaalde investeringen niet voor iedereen financieel haalbaar zijn, wordt er meteen ook op gewezen dat een aantal relatief eenvoudige gedragswijzigingen of tips onmiddellijk kunnen resulteren in een verlaagd energieverbruik. De energiesnoeier dient tijdens de uitvoering ook na te gaan of er gevaarlijke situaties bestaan die tot CO-vergiftiging kunnen leiden. In de opleiding van Eandis worden de energiesnoeiers voorbereid om informatie en tips te verstrekken ter preventie van CO-vergiftiging. In het gepersonaliseerd rapport wordt tevens melding gemaakt van een dergelijke situatie en de energietips die hierop van toepassing zijn.

De energiesnoeiersbedrijven zullen ongeveer de helft van de scans kunnen uitvoeren. Dit betekent natuurlijk dat zij bij ongeveer 25.000 mensen over de vloer gaan komen en dit vaak bij kansarme gezinnen, een risicogroep ter zake. De bestrijding van CO-vergiftiging ligt in hoofdzaak bij andere ministers. Ik kan wel meegeven dat er overeengekomen is met minister Keulen, bevoegd

voor Huisvesting, om op korte termijn samen te zitten en te onderzoeken of er, in het kader van het bovenstaande, samengewerkt kan worden bij de bestrijding van CO-vergiftiging.

De voorzitter: De heer Strackx heeft het woord.

De heer Felix Strackx: Ik dank de minister voor het antwoord. Ik heb ook minister Vanackere aangesproken over dit probleem. Hij heeft me gezegd dat hij zich hiervoor zou inspannen. Ik heb de indruk dat we een stap in de goede richting zetten. Maar ik denk toch dat het niet de bedoeling kan zijn dat er twee mensen op huisbezoek gaan: één als energiesnoeier en één voor CO-preventie. Als de energiesnoeier toch in die huizen komt, lijkt het me niet meer dan logisch dat hij zich ook met CO-preventie bezighoudt.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Erik Matthijs tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over een betere ondersteuning van het regionaal werkgelegenheidsbeleid zoals ontwikkeld door de Regionale Economische en Sociale Overlegcomités (RESOC's)

De voorzitter: De heer Matthijs heeft het woord.

De heer Erik Matthijs: Mijnheer de minister, geachte collega's, de RESOC's en Sociaal-Economische Raden van de Regio (SERR's) ontwikkelen een regionaal werkgelegenheidsbeleid met oog voor de in de regio aanwezige kansengroepen en ze ondersteunen ook het lokaal werkgelegenheidsbeleid van de gemeenten die deel uitmaken van die RESOC's.

Om dit beleid vorm te geven, kunnen de RESOC's beschikken over heel wat cijfermateriaal dat hen ter beschikking wordt gesteld door onder meer de VDAB en de RVA. Zo krijgen ze van de VDAB alle informatie waarover die beschikt over de 'sluitende aanpak' met betrekking tot schorsingen, verwittigingen en transmissies naar de RVA. Maar over welk gevolg er door de RVA aan de transmissies gegeven wordt, zijn er geen systematische cijfers beschikbaar op RESOC-niveau.

Onder het motto 'voorkomen is beter dan genezen' willen de gemeenten en RESOC- en SERR-partners een preventief beleid ontwikkelen voor de meest precare doelgroepen. Daarom is het voor hen ook van groot belang over zoveel mogelijk informatie te kunnen beschikken, zodat ze een beter bovenlokaal beleid kunnen ontwikkelen.

Het zou voor hen dan ook heel interessant zijn om op RESOC-niveau te kunnen beschikken over de gegevens met betrekking tot de transmissies en de gevolgen die daaraan worden gegeven, en dat liefst opgedeeld volgens de klassieke criteria, zoals studieniveau, leeftijd, duur van de werkloosheid, arbeidshandicap, etniciteit, geslacht, enzovoort. Ik verneem dat dit in een aantal RESOC's vandaag al mogelijk is, maar dit hangt blijkbaar volledig af van de relatie tussen de RESOC's en de plaatselijke RVA-bemiddelaars.

Mijnheer de minister, zijn er redenen waarom deze gegevens op dit ogenblik niet systematisch beschikbaar zijn op RESOC-niveau? Bent u van oordeel dat deze gegevens het de RESOC's mogelijk zouden maken een nog gericht preventiebeleid uit te werken voor de meest kwetsbare doelgroepen op hun grondgebied? Ik weet dat we te maken hebben met een regering van lopende zaken, maar bent u bereid er bij uw federale collega op aan te dringen dat de RVA deze gegevens systematisch ter beschikking zou stellen van de regionale sociaaleconomische actoren?

– *Mevrouw Trees Merckx-Van Goey treedt als voorzitter op.*

De voorzitter: De heer Van den Heuvel heeft het woord.

De heer Koen Van den Heuvel: Mijnheer de minister, ik denk dat die transmissies en de sluitende aanpak worden geregeld in het samenwerkingsakkoord van 2004 tussen de VDAB en de RVA. We hebben gehoord dat de federale staat en de gemeenschappen en gewesten bezig zijn met een evaluatie hiervan. Wanneer zal die zijn afgerond? Kunnen we die hier dan ook eens bespreken? Hebt u al voorlopige resultaten van die evaluatie van dat samenwerkingsakkoord?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mijnheer Matthijs, u stelt dat het interessant zou zijn op RESOC-niveau te kunnen beschikken over de gegevens met betrekking tot de transmissies, opgedeeld via de klassieke criteria, zoals leeftijd, studieniveau, werkloosheidsduur, arbeidshandicap, eventueel geslacht, enzovoort. De VDAB stelt maandelijks rechtstreeks gegevens ter beschikking van de SERR's en de RESOC's via het Executive Information System, afgekort EIS. Daarin zitten de cijfers van de door de VDAB uitgevoerde transmissies. Ik zal u even de codes van de formulieren en types transmissies geven, hoewel u die misschien al kent. Zo is A7B een transmissie omdat iemand afwezig was op een uitnodiging door de VDAB. A8 betekent ofwel een weigering van werk dat werd aangeboden, ofwel een gebrek aan positieve medewerking. Al die zaken zijn omschreven in de RVA-reglementering. De VDAB werkt daarmee.

Deze gegevens worden opgedeeld volgens studieniveau, geslacht, leeftijd, werkloosheidsduur, arbeidshandicap en etniciteit.

Natuurlijk is de RVA verantwoordelijk voor het gevolg dat wordt gegeven aan de transmissies. Twee keer per jaar worden de cijfers die daarop betrekking hebben, systematisch opgemaakt door de RVA en besproken door een evaluatiecomité dat waakt over de correcte toepassing van de samenwerkingsovereenkomst van 30 april 2004 tussen de federale staat, de gewesten en de gemeenschappen, waarin die gegevensuitwisseling, zoals u weet, werd vastgelegd. Die cijfers zijn tot nu toe niet opgedeeld volgens de door u aangehaalde criteria, maar worden gepubliceerd in het jaarverslag van de RVA. Dat is echter niet mijn verantwoordelijkheid. Ik ben ook niet bevoegd voor de manier waarop die precies worden gepresenteerd. Het is de federale minister bevoegd voor Werk en de RVA die moeten beslissen over de eventuele verspreiding van de gegevens – eventueel dus ook aan de SERR's en de RESOC's – over het gevolg dat werd gegeven aan de transmissies en over hoe en welke cijfers eventueel beschikbaar worden gesteld of technisch beschikbaar kunnen worden gemaakt. We kijken hier dus echt aan tegen een ander bevoegdheidsniveau.

U wees op het belang van een preventiebeleid, waarin de SERR's en de RESOC's inderdaad een rol te spelen hebben. Ik vind echter eerlijk gezegd dat daar niet de gegevens van de RVA primordiaal zijn. Als het gaat over preventie en het voorkomen van problemen, als het erover gaat ervoor te zorgen dat mensen niet afhaken, maar wel degelijk naar werk worden geleid, dan is het op de allereerste plaats aan de VDAB om, vanaf het ogenblik dat iemand zich inschrijft als werkzoekende, zo snel mogelijk vast te stellen of die kwetsbaar is op de arbeidsmarkt. De VDAB moet vaststellen of er al dan niet meteen een begeleiding nodig is, en eventueel een intensieve begeleiding, bij het zoeken naar werk.

Wel is het belangrijk dat, als de VDAB vaststelt dat een werkzoekende werkonwillig is of niet wil meewerken aan de begeleiding en bijgevolg beslist tot transmissie naar de RVA, de VDAB enige feedback krijgt over de gevolgen die zijn gegeven aan de transmissie. Dat is dan die fameuze A8. In dat kader werden dan ook afspraken gemaakt tussen de RVA en de VDAB. Het doel van die afspraken is dat een efficiënte en correcte informatie-uitwisseling wordt opgezet tussen de RVA en de VDAB. Op die manier kunnen betere garanties worden ingebouwd dat over heel Vlaanderen werkzoekenden op dezelfde manier worden behandeld.

Die algemene afspraken zijn dus gemaakt. Mijnheer Van den Heuvel, u vroeg me wanneer dat afsprakenkader wordt geëvalueerd. Ik moet u bekennen dat ik dit niet uit het blote hoofd kan zeggen.

Destijds is op de tewerkstellingsconferentie van september 2003 afgesproken dat we de eerste cyclus van de sluitende aanpak zouden afronden tegen juni 2007. Die datum is gepasseerd. Het is natuurlijk aan de nieuwe federale regering om na te denken welke initiatieven zij wil nemen en met welke visie zij de gewestministers wil uitnodigen. Ik wacht met ongeduld op die uitnodiging. Ik kijk aan tegen een politiek vacuüm. Dat is onvermijdelijk. Ik vermoed dat minister Vanvelthoven in dergelijke gevoelige kwestie geen initiatieven kan nemen. Dat moet eerst worden uitgeklaard.

Op het niveau van de leidende ambtenaren is afgesproken een evaluatie te maken, maar ik ken de administratieve deadline niet precies.

De voorzitter: De heer Matthijs heeft het woord.

De heer Erik Matthijs: Ik dank u voor uw antwoord, mijnheer de minister. Ik kan gedeeltelijk uw redenering volgen dat de VDAB eerst moet zien wat er met de probleemgevallen moet gebeuren.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Frank Creyelman tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de aanvraag van een leefloon door geschorste werklozen

De voorzitter: De heer Creyelman heeft het woord.

De heer Frank Creyelman: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, volgens berichten in de Franstalige pers neemt de werkloosheid in Wallonië af, maar wendt een deel van de door de RVA geschorste werklozen zich vervolgens tot het OCMW om een leefloon te krijgen. Volgens de Waalse minister van Economie Marcourt zouden zo tot eind vorig jaar 551 geschorste werklozen een leefloon hebben aangevraagd bij de OCMW's van Luik, Charleroi, Namen, Bergen, Doornik en La Louvière.

Aangezien de strijd tegen de werkloosheid een prioriteit blijft van de Vlaamse Regering is het belangrijk een duidelijk zicht te krijgen op eventuele verschuivingen van de werklozensteun naar het leefloon. Uiteindelijk is het de bedoeling van het activeringsbeleid om mensen aan het werk te krijgen en niet van ze van de ene sociale steun naar de andere door te sluisen. Dit laatste betekent voor de publieke financiën immers niet meer dan een broekzak-vestzakoperatie en baat de werkloze zelf ook niet.

Omwille van het belang van deze materie blijken juiste cijfers zeker aangewezen. De laatste wetenschappelijke

studies dateren echter van voor de intensivering van het activeringsbeleid. In 2003 maakte het Centrum voor Sociaal Beleid een evaluatie bekend van het schorsingsbeleid wegens langdurige werkloosheid in 2000. Daaruit bleek dat ruim 1 op 10 van deze geschorsten bij het OCMW ging aankloppen. Hierbij ging het enkel om samenwonende werklozen, vandaag komen alle werklozen in aanmerking voor een schorsing en is de te verwachten impact op de OCMW's bijgevolg groter. Als meer mensen voor wie de werkloosheidsuitkering het enige inkomen was, worden geschorst, lijkt het logisch dat er ook meer naar het OCMW stappen of zullen stappen.

Op een aanvraag naar een leefloon reageren OCMW's trouwens heel verschillend. Sommige OCMW's beschouwen de schorsing van de werklozensteun als het weigeren van een passende dienstbetrekking, wat ook de deur sluit voor het leefloon. Andere OCMW's vertrekken van de maatschappelijke nood en geven wel een leefloon aan geschorsten.

Hebt u zicht op het aantal geschorste werklozen dat een leefloon heeft aangevraagd? Zo ja, in welke steden en gemeenten doet zich deze verschuiving van werkloosheid naar leefloon voor? Denkt u eraan om aan de werkloosheidscijfers tevens de geschorste werklozen toe te voegen die een leefloon aanvragen?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: De OCMW-regelgeving is een federale regelgeving. De VDAB beschikt niet over cijfers van het aantal geschorste werklozen dat een leefloon heeft aangevraagd. De cijfers die minister Marcourt geeft, heb ik niet ter beschikking en komen niet rechtstreeks van hemzelf. De cijfers met betrekking tot de leefloontrekkers moeten opgevraagd worden bij de federale minister van Maatschappelijke Integratie.

Wij beschikken wel over de cijfers van het aantal ingeschreven werkzoekende leefloontrekkers. Dit cijfer kent de laatste jaren een dalend verloop. Daarmee zeg ik ook meteen dat het aantal werkzoekende leefloontrekkers mee is opgenomen in de statistieken van de werkzoekenden. Ik geef u de cijfers uit de tabel. Het totaal aantal ingeschreven werkzoekende leefloontrekkers bij de VDAB bedroeg in 2003 9420, in 2004 10.474, in 2005 11.167. Dat ging dus in opgaande lijn. Toen kwam er een ommekeer: in 2006 8916 en in 2007 6836. Dat is momenteel relatief evenwichtig verdeeld tussen mannen en vrouwen. In de periode van de opgaande lijn ging het om iets meer mannen.

Prima facie hebben we niet echt een aanduiding dat een grote stroom mensen én werkzoekend is en blijft én

een leefloon aanvraagt. Dat zien we niet in deze cijfers. Dat is natuurlijk maar een ruwe benadering van het probleem. We zouden een beetje dieper moeten graven. Gelukkig lopen er twee onderzoeken naar het effect van de RVA-controle in het kader van de activeringspolitiek. In deze onderzoeken wordt onder andere de al dan niet verschuiving van geschorste werklozen naar de OCMW's onderzocht. Het eerste onderzoek is een langetermijnstudie van Institut des Recherches Economiques et Sociales (IRES). In deze studie worden gegevens van OCMW-klienten verzameld via de kruispuntbank. Het tweede onderzoek is een schriftelijke enquête die Idea Consult uitvoert voor de federale overheidssdienst bij een steekproef van gecontroleerde werkzoekenden. De resultaten van dit onderzoek zullen begin volgend jaar opgeleverd worden.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Gino De Craemer tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de plannen van Waals minister-president Demotte om de werkloosheid in Wallonië te verminderen

De voorzitter: De heer De Craemer heeft het woord.

De heer Gino De Craemer: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, gezien de huidige economische situatie is een interregionale mobiliteit van werkzoekenden onontbeerlijk. Gisteren hebben we twee ontwerpen van decreet in die zin goedgekeurd.

De respectievelijke diensten voor arbeidsbemiddeling wisselen al langer vacatures uit. Tientallen Waalse werklozen hebben dit jaar al de weg naar en een job in Vlaanderen gevonden. Het staat buiten kijf dat dit verder moet gebeuren. De VDAB heeft het goede voorbeeld gegeven en enkele duizenden jobs doorgespeeld aan de Waalse dienst voor arbeidsbemiddeling, FOREM, en aan de Brusselse dienst voor arbeidsbemiddeling, ACTIRIS.

In Wallonië en meer bepaald bij monde van Waals minister-president Demotte gaan steeds meer stemmen op om in te spelen op de hoge werkloosheidsgraad in die regio en op de grote vraag naar arbeidskrachten in bepaalde Vlaamse bedrijven en sectoren. Hij lanceerde een tijd geleden het idee om bussen in te leggen tussen verschillende Waalse steden en industrieterreinen in Vlaanderen. Voor de realisatie van die buslijnen denkt de minister-president aan een publiek-privaat partnerschap tussen de twee gewesten en de bedrijven. Daarnaast voorziet minister-president Demotte ook in taal-

opleidingen Nederlands in die bedrijven. Ook hier wil hij een deel van de kosten op zich nemen.

Mijnheer de minister, is er al contact geweest tussen de gewesten over deze voorstellen? Hoe staat u hier tegenover? Werden er al afspraken gemaakt en welke zijn die? Welke doelgroep wordt beoogd, met andere woorden om welke beroepen gaat het? Hoe zal dit praktisch worden georganiseerd? Is het idee wel haalbaar? Welke criteria worden gehanteerd om een bepaald traject uit te bouwen? Kan het aantal werknemers bijvoorbeeld een criterium zijn?

Waals minister-president Demotte rekent voor de gedeelde financiering op beide gewesten en eventueel op een publiek-privaat partnerschap tussen de gewesten en de bedrijven. Welke mogelijkheden ziet u en welke verkiest u? Over welke bedragen gaat het? Om welke verbindingen, steden, bedrijven of terreinen gaat het? Zijn er geen mogelijkheden met de bestaande infrastructuur en trajecten, bijvoorbeeld door een afstemming tussen of uitbouw van de trajecten van De Lijn en de Waalse vervoersmaatschappij TEC?

Minister-president Demotte wil ook taalopleidingen organiseren in de bedrijven, en ook hier wil hij de kosten delen. Hoe ziet u dat? Kan hij dat? In welke mate worden bedrijven hierin betrokken? Wie zal die opleidingen organiseren? We zijn er geen voorstander van dat de bedrijven zelf die taalopleidingen organiseren, zeker niet als het gaat over kmo's, omdat ze daar de middelen en de mensen niet voor hebben. Is dit geen taak voor de VDAB?

De voorzitter: De heer Vrancken heeft het woord.

De heer John Vrancken: Ik wil me aansluiten bij deze vraag om uitleg omdat ik dit een goed initiatief vind. Zo kunnen de gemeenschappen elkaar trachten te vinden. Onze partij suggereert om werkzoekenden veeleer in Wallonië te zoeken dan in het buitenland, bijvoorbeeld voor knelpuntberoepen, waarvoor we momenteel een beroep doen op Poolse arbeiders. We vragen ons af waarom we dat niet invullen met Waalse arbeiders.

Bepaalde sectoren hebben een grote vraag naar arbeidskrachten, bijvoorbeeld in de horeca en de bouw. Aan de kust moeten heel veel horecabedrijven een beroep doen op Franse werknemers. Reacties uit die sector geven aan dat de Franse werknemers meer geneigd zijn om Nederlandse lessen te volgen dan Waalse. We vragen ons af hoe dat zal evolueren in het project van minister-president Demotte, die de taallessen mee wil financieren. Is daar een draagvlak voor in de Waalse Gemeenschap?

De voorzitter: De heer Van den Heuvel heeft het woord.

De heer Koen Van den Heuvel: Ik wil me ook aansluiten bij deze belangrijke vraag. We hebben die samenwerkingssakkoorden gisteren bekrachtigd. Vorige maand hadden we daarover een gesprek. De toeleiding vanuit FOREM en ACTIRIS naar de vacatures van de VDAB vonden we toen heel belangrijk. Uit het antwoord van de minister heb ik begrepen dat dat in de kinderschoenen stond. Hoe evolueert dat nu? Zijn er nieuwe gegevens over bekend? Loopt dat beter? Zijn de initiatieven vanuit de Waalse regering een bevestiging dat ze volop geloven in het uitbouwen van die toeleiding?

Mijnheer de minister, als u uw Waalse collega nog eens ziet, wilt u er hem dan van overtuigen om meer bevoegdheden op het vlak van werkgelegenheid aan de gewesten te geven? We waren toch wat verwonderd dat minister-president Demotte zonder blozen zei dat hij niet meer bevoegdheden wenste.

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw de voorzitter, ik zal beginnen met een aantal algemene opmerkingen. Mijnheer Van den Heuvel, de afgelopen tijd zijn er een aantal verklaringen geweest die bewijzen dat in Wallonië de geesten in beweging geraken. Het is een publiek geheim dat ik als federaal minister van Werkgelegenheid qua visie en standpunten vaak tegenover de goede collega's van de Parti Socialiste stond. Zij stonden daarin echter niet alleen. Ze hadden een andere visie, die ze ook vertolkten.

De geesten zijn nu toch in beweging. Ik verwijs naar diverse interviews met minister Marcourt en nu ook minister-president Demotte. Minister-president Demotte geeft aan dat hij creatieve pistes wil om mensen op weg te zetten naar werk. Het is ook belangrijk dat die niet vrijblijvend zijn.

Ik pleeg nu veel overleg met minister Marcourt. Binnen het kader van wat het parlement gisteren heeft bekrachtigd – de interregionale samenwerking – zijn we bezig met het uitrollen van een hele reeks concrete acties. Ik werk daarover ook samen met minister Cerexhe. Mevrouw de voorzitter, ik stel voor dat ik die gegevens niet allemaal herhaal. De heer De Craemer en de heer Van den Heuvel hebben zich daar al sterk op toegelegd. Samen met andere collega's hebben ze vrij in detail gesproken over wat wij doen. Ik zal wel nog even ingaan op de taalopleiding.

Belangrijk is natuurlijk of we dit alles zullen waar maken. De heer Van den Heuvel verwijst impliciet naar het engagement dat ik met mijn Waalse collega heb genomen om op kruissnelheid per jaar te zorgen voor 5000 toeleidingen naar vacatures. Met mijn Brusselse collega heb ik afgesproken op jaarbasis te zorgen voor 1000 toeleidingen. We zijn nog lang niet zo ver. In Brussel

werden enkele 'anekdotische' experimenten opgezet met enkele bedrijven. De bedrijven zijn wel zeer tevreden. De aantallen kunnen echter op de vingers van twee handen worden geteld. We werken met kleinschalige projecten om te zien hoe de zaak loopt. In de loop van volgend jaar moeten we wel beginnen met op kruissnelheid te raken, zodat na 12 maanden kan worden gesproken van 1000 effectieve, actieve toeleidingen in Brussel en 5000 in Wallonië.

Ik heb met mijn collega's afgesproken dat we vanaf nu met onze ambtenaren en instellingen zullen zorgen dat er zeer actief wordt georganiseerd. Voor mij is het heel belangrijk dat we de interregionale mobiliteit kunnen organiseren. Bij minister Marcourt stel ik de absolute wil vast om dat te doen. Ik heb hem onlangs gezien. We hebben afgesproken de zaak zeer stipt op te volgen en de instellingen maximaal te mobiliseren.

De moeilijkheid is wel dat dit voor zowel de VDAB als voor FOREM en, denk ik, ACTIRIS een werf is die zich buiten hun dagelijkse business ontwikkelt. Het is dus niet zo eenvoudig. Ik vind wel dat ze dat moeten doen.

Mijnheer De Craemer, uw opmerking verrast me. Ik wist niet dat dit voor de N-VA zo een duidelijk punt was. Ik ben het er wel mee eens. Het is goed dat de N-VA dat stelt. We moeten absoluut werken aan taalopleidingen in de bedrijfscontext. Het klopt dat we aan de kmo-bedrijfsleider niet kunnen vragen die ook nog eens te organiseren.

Qua opleiding hebben bedrijven wel een eigen verantwoordelijkheid. Ze moeten ook een werkomgeving scheppen waarin mensen kunnen bijleren. Zeggen dat ze ook taalopleidingen moeten organiseren, lijkt me echter een stap te ver. Dat is ook de reden dat we formules als 'Nederlands op de werkvloer' implementeren. Ik ken de cijfers niet uit mijn hoofd. Ik denk wel dat ik ze al eens gegeven heb in deze commissie. Die formule, die door de overheid wordt gesponsord, begint toch wel te lopen. Zo dadelijk zal ik trouwens nog andere voorbeelden geven die door de overheid worden gesponsord.

De concrete aanleiding tot de vragen zijn natuurlijk de concrete pistes die door minister-president Demotte worden geschetst. De VDAB werd niet benaderd door het Waalse Gewest om in PPS-verband (publiek-private samenwerking) met bedrijven, De Lijn en TEC busverbindingen op te zetten van Waalse steden naar Vlaamse industrieterreinen. Het is echter wel zo dat we rekening houden met de geografische mobiliteit binnen de projecten inzake interregionale mobiliteit van werkzoekenden met Wallonië en Brussel, omdat de mobiliteit van mensen, en dus ook de beschikbaarheid van vervoer en openbaar vervoer, een bepalende factor is voor tewerkstellingskansen van mensen in Vlaanderen.

We zijn echt wel bezig met taalinitiatieven. We vinden het belangrijk om de taalcompetenties van de Waalse, Brusselse en anderstalige Vlaamse werkzoekenden te verhogen als ze in Vlaanderen willen werken. Ik wil daarbij twee types van initiatieven aanstippen. Een eerste is de taal-IBO, een individuele beroepsopleiding bij een werkgever, waarbij een instructeur twee keer per week 1,5 à 2 uur op de werkvloer, maatgericht taalonderricht geeft, dat is afgestemd op het professioneel taalgebruik bij de werkgever. De werkgever engageert zich om de betrokken werkzoekende na de IBO aan te werven met een goed contract. Dat geldt ook voor de Waal of de Brusselaar.

Ik vind dat wij en de werkgever een mooi schema bieden. Een Waalse of Brusselse werkzoekende die misschien wat te weinig taalkennis heeft, volgt een vaktechnische IBO. We begeleiden hem. De werkgever doet ook een inspanning, maar wordt daarvoor wel sterk gesubsidieerd. Wij sturen bovendien de taal instructeur. Als het resultaat goed is, biedt de werkgever een contract van onbepaalde duur aan.

We moeten de ontwikkelingen opvolgen. Ik wil niet te snel victorie kraaien. We moeten druk op de mensen zetten. Het is een kwestie van mentaliteit. Ik meen dat die cultuuromslag in volle gang is. Een tijdje geleden is onder de titel 'Une culture d'effort' een interview met minister Marcourt verschenen. Dat zijn woorden die ik graag in de mond neem.

Het tweede initiatief heb ik daarnet al even aangehaald. Het project 'Nederlands op de werkvloer' kost 75 euro per uur. Vergeleken met de kostprijs van bepaalde andere opleidingen valt dat volgens mij nog wel mee. We sturen immers een instructeur ter plaatse. Vaak gaat het slechts om een klein groepje werknemers. De instructeur werkt maatgericht en houdt rekening met de specifieke noden op de werkvloer. De kostprijs is in feite een soort remgeld. De bedrijven kunnen hier veel bij winnen.

Het derde initiatief draagt de naam 'een mondje Nederlands' en neemt twintig uur in beslag. Indien een bedrijf of een groep bedrijven een aantal vacatures in een bepaalde beroepencluster heeft, kunnen Waalse en Brusselse werkzoekenden door middel van een maatgerichte module Nederlands taalkundig op de sollicitatie en op de functie worden voorbereid. De module is op het professionele taalgebruik op de werkvloer afgestemd.

De instrumenten zijn klaar. We moeten ze enkel gebruiken. De FOREM en ACTIRIS hebben zich geëngageerd om hun eigen waaier aan taalondersteunende middelen in functie van de interregionale mobiliteit in te zetten. Het gaat hier onder meer om taal- en opleidingscheques.

De voorzitter: De heer De Craemer heeft het woord.

De heer Gino De Craemer: Ik dank de minister voor zijn antwoord. Blijkbaar heeft het concrete voorstel van

minister-president Demotte nog niet tot de nodige contacten geleid. Ik zou de vraag dan ook willen omkeren. Kunnen we dat niet beter zelf doen?

Minister Frank Vandenbroucke: Ik kan hier nog meer over vertellen. Aangezien ik niet op de zaken wil vooruitlopen, heb ik daarnet niet alle details gegeven. We moeten eerst zien of alles werkt.

De Lijn besteedt in elk geval veel aandacht aan openbare vervoersprojecten voor werkenden die de gewestgrenzen oversteken. In het kader van het Neptunusplan besteedt De Lijn vooral aandacht aan de verbinding tussen Kortrijk en Moeskroen. Hoewel het Neptunusplan in eerste instantie een West-Vlaamse aangelegenheid is, kijken de betrokkenen ook naar de grenzen van West-Vlaanderen. Het gaat hier onder meer om een verbetering van de bestaande treinverbindingen tussen Moeskroen, Kortrijk en Doornik. Het gaat tevens om de regionale busverbindingen tussen Kortrijk en Moeskroen, tussen Kortrijk en Doornik en tussen Menen en Moeskroen. De TEC beschikt over een gewestoverschrijdende lijn, met name lijn 3 Moeskroen-Komen. De Lijn heeft lijnen die de gewestgrenzen overschrijden, met name lijn 16 Kortrijk-Rollegem-Moeskroen, lijn 43 Menen-Komen, lijn 83 Kortrijk-Aalbeke-Moeskroen, 84 Ieper-Wervik-Menen-Moeskroen en 89 Ieper-Komen. Het blijft de idee hier verder op in te werken. De situatie rond de grens tussen Henegouwen en West-Vlaanderen is grondig onderzocht. De Lijn heeft het provinciebestuur van West-Vlaanderen overigens verzocht om in verband met deze afspraken een coördinerende rol te vervullen. De Lijn heeft van de Vlaamse Regering de nodige middelen gekregen om deze verbindingen te optimaliseren. We noemen dat netmanagement. Aangezien De Lijn nog niet klaar is, heb ik al deze details daarnet niet gegeven.

De heer Gino De Craemer: Ik heb het daarnet zelf gehad over de mogelijkheden om de bestaande infrastructuur en trajecten te benutten. Ik volg het Neptunusplan op. Hoewel dit plan nog in volle ontwikkeling is, wordt nu al kritiek geuit. Ik vind dat we beter op de voltooiing van het plan wachten voor we onze opmerkingen naar voren brengen. Het project zal allicht niet optimaal zijn. Wat is eigenlijk optimaal? We kunnen altijd nog verbeteringen voorstellen.

We zouden minister-president Demotte kunnen contacteren met de vraag wat de mogelijkheden zijn. Het mag niet enkel bij die uitspraak blijven. Als ik het goed heb begrepen, wil minister Marcourt verder gaan. Dat betekent dat we effectieve besprekingen moeten voeren. Het mag niet bij loze uitspraken blijven. Ik had in feite een antwoord in deze zin verwacht. Ik dacht echter dat de verwezenlijkingen verder stonden.

Wat de taalopleidingen betreft, is het standpunt van mijn partij duidelijk. Het is voor grote bedrijven als

Volvo of Arcelor makkelijker dan voor kleine en middelgrote ondernemingen om ze zelf te organiseren. De minister heeft daarnet alvast drie initiatieven aangehaald. Ik geloof in het potentieel van de IBO. We moeten dit evalueren en nagaan hoe hierop wordt ingespeeld. Het lijkt me niet goedkoop tweemaal per week een instructeur naar een bedrijf te sturen. Als het helpt, zie ik echter niet in waarom we dit niet zouden doen. Aangezien ik hierin geloof, blijf ik dit opvolgen.

De voorzitter: De heer Vrancken heeft het woord.

De heer John Vrancken: Mevrouw de voorzitter, ik heb twee korte bijkomende vragen.

Mijn eerste vraag betreft de IBO. Blijkbaar wordt tweemaal per week een taal instructeur naar een bedrijf gestuurd. Gebeurt dat tijdens of buiten de werkuren?

Minister Frank Vandenbroucke: Het gaat hier om vrij typische situaties. De instructeur neemt plaats tussen de pc's of tussen de machines. Dat neemt de aandacht natuurlijk wat van het werk weg. We hebben echter goede ervaringen met het project 'Nederlands op de werkvloer'. Bij mijn weten is UNIZO, vooral omwille van de voordelen voor kmo's, vrij enthousiast over dit project.

De ervaring is niet alleen dat je mensen Nederlands leert, maar dat alle mensen met elkaar beginnen te communiceren. En dat is in een bedrijf toch belangrijk, omwille van de veiligheid maar ook omwille van de goede sfeer. Ik heb mooie voorbeelden gezien waarbij bedrijfsleiders van kleinere bedrijven zeer enthousiast zijn komen getuigen.

De heer John Vrancken: U hebt een aantal voorbeelden aangehaald en cijfers gegeven over de grensoverschrijdende samenwerking van de TEC en De Lijn in West-Vlaanderen. Hebt u diezelfde cijfers ook voor Limburg en Luik, want daar is ook een aangrenzende taalgemeenschap?

Minister Frank Vandenbroucke: Nee, ik heb enkel voorbeelden gegeven van West-Vlaanderen. Ik weet ook niet of de problematiek in Limburg dezelfde is als die in West-Vlaanderen. De paradox is het meest frappant in West-Vlaanderen omdat er Fransen over de grens komen omwille van het fiscale systeem en geen Walen. Daarom ontwikkelen we die initiatieven op de eerste plaats daar.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
